

REPUBLIKA HRV
VISOKI UPRAVNI SUD REP
ZAGREB
Frankopanska

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	13.12.2018. 8:35:43		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/17-01/78	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	spis	0	

lovni broj: UsII-44/17-6

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Borisa Markovića, članova vijeća, te više sudske savjetnice, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja VIP net d.o.o., Zagreb, Vrtni put 1, kojeg zastupa direktorica Odjela za regulatorne poslove i EU fondove, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa ravnatelj u upravnom sporu radi provođenja regulatorne obveze nadzora cijena usluga veleprodajnog širokopojasnog pristupa, na sjednici vijeća održanoj 12. rujna 2018.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenja rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-01/16-05/11, urbroj: 376-11-17-14 od 3. veljače 2017.
- II. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Uvodno naznačenim rješenjem tuženika od 3. veljače 2017. odbijen je zahtjev tužitelja za snižavanjem cijene mjesečne naknade usluge veleprodajnog širokopojasnog pristupa za internet uslugu na temelju ADSL/VDSL tehnologije za brzine veće ili jednake 30 Mbit/s, kada krajnji korisnik ostvaruje Osnovni pristup putem Operatora korisnika, određene odlukom Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa. UP/I-344-01/16-05/11, urbroj: 376-11-16-10 od 14. rujna 2016.

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja navodi sve razloge propisane u članku 66. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.- dalje: ZUS) zbog kojih smatra da je to rješenje nezakonito.

Nastavno u tužbi pobliže obrazlaže razloge zbog kojih smatra da je postupljeno protivno njegovim na zakonu utemeljenim interesima, jer je dodaje jasno definirao što u zahtjevu traži. Također dodaje da tuženik pogrešno zaključuje da je tužitelj bio u obvezi pozvati se u svom zahtjevu na odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14. – dalje: ZEK) na kojima temelji svoj zahtjev. Suprotno tome, tužitelj smatra da njegov zahtjev sadrži sve propisane elemente u smislu članka 71. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09. – dalje: ZUP) da bi se po njemu moglo postupiti.

U vezi s naprijed navedenim dodaje da je tuženik, odnosno službena osoba koja je rješavala po zahtjevu tužitelja, bila u obvezi u skladu s odredbom članka 73. ZUP-a tužitelja

upozoriti na nedostatak podneska koji onemogućuje postupanje po tom podnesku ukoliko je smatrala da postoje takvi nedostaci te da bi se isti mogli otkloniti. Također s tim u vezi ukazuje i na pogrešnu primjenu materijalnog prava jer je, smatra, zahtjev razmatran u smislu članka 52. stavka 5. ZEK-a, koji nije moguće primijeniti u navedenoj situaciji, s obzirom da tužitelj u zahtjevu ne traži određivanje novih regulatornih obveza, već bi prihvaćanje njegovog zahtjeva ušlo u doseg određene regulatorne obveze i to kao mjera provođenja te obveze, iz razloga koje tužitelj u tužbi iscrpno obrazlaže. S time u vezi se osvrće i na odredbu članka 62. ZEK-a te dodaje koji su svrha i cilj primjene te zakonske odredbe, odnosno konkretno stavka 3. te zakonske odredbe te što sve podrazumijeva postupanje u skladu s regulatornim načelima i ciljevima iz članka 5. ZEK-a.

Nadalje se osvrće na postupak izrade troškovnih modela u svrhu provedbe regulatorne obveze. Dodaje koje je sve odluke s time u vezi već donio tuženik te konačno zaključuje da na pobliže opisani način tuženik postupi protivno propisanim obvezama iz stavka 3. članka 62. ZEK-a i regulatornim načelima iz članka 5. ZEK-a, jer ne promiče djelotvorno i održivo tržišno natjecanje te ne štiti krajnje korisnike usluga svih operatora. Posebno ističe da ne traži određivanje nove regulatorne obveze te zaključuje da je tuženik u predmetnom slučaju propustio primijeniti mjerodavne odredbe ZEK-a, za konkretan slučaj, na koji način je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava.

Dodaje da se u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja tuženik nije osvrnuo na sve navode iz zahtjeva niti je obrazložio na čemu je utemeljena odluka, pa je time povrijedio odredbu članka 98. stavka 5. ZUP-a.

Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika te predmet vrati na ponovni postupak i naloži tuženiku da donese novu odluku o meritumu predmetne stvari.

Tuženik, u opširnom odgovoru na tužbu, ostaje kod razloga već navedenih u obrazloženju osporenog rješenja zbog čega navode tužbe smatra neosnovanim. Nastavno u očitovanju detaljno se osvrće na pojedine prigovore iz tužbenog zahtjeva, ističući, pored ostalog, da nije počinio bitne povrede načela upravnog postupka na koje tužitelj upire u tužbi, a otklanja i prigovor o pogrešnoj primjeni materijalnog prava. S time u vezi dodaje da zahtjev tužitelja nije odbijen zbog formalnih nedostataka, već iz razloga jer se u suštini traži ponovna rasprava o cijenama veleprodajnih usluga Hrvatskog Telekoma d.d. (dalje: HT), o čemu je već odlučeno donošenjem odluke o cijenama od 14. rujna 2016., pa je tužitelj, u skladu s člankom 52. stavkom ZEK-a, bio dužan učiniti vjerojatnim da su nakon donošenja te odluke nastale nove okolnosti, što nije učinio. Premda tužitelj ne traži određivanje novih regulatornih obveza tuženik dodaje da je u osporenom rješenju jasno navedeno da se radi o provođenju regulatorne obveze nadzora cijena, a ne određivanja novih regulatornih obveza. Konačno zaključuje da su sve odredbe materijalnog propisa pravilno primijenjene jer je primjena članka 62. ZEK-a bila temelj za donošenje odluke o cijenama od 14. rujna 2016. te su tada već raspravljene sve okolnosti u svezi primjene te zakonske odredbe. S obzirom da tužitelj u stvari osporava navedenu odluku o cijenama te način izračuna cijena ne navodeći pri tome nove okolnosti, zaključuje tuženik da nema zakonske osnove da se vodi novi postupak zbog izmjene cijena već utvrđenih u drugom, pravomoćno dovršenom postupku.

Konačno dodaje da je pravilnost utvrđenih cijena i način određivanja cijena potvrdila Komisija EU u postupku usklađivanja donošenja odluka (članak 23. ZEK-a). Stoga tuženik smatra da bi se omogućavanjem tužitelju da bez iznošenja novih okolnosti ponovno otvara regulatornu raspravu o pravomoćno dovršenim postupcima, narušila pravna sigurnost sudionika na tržištu i ekonomičnost regulatornog postupka. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Odgovor tuženika na tužbu dostavljen je tužitelju u skladu s odredbom članka 6. ZUS-a.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da time što je odbio zahtjev tužitelja, tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja, pri čemu je za svoju odluku dao valjane, iscrpne i argumentirane razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Odredbom članka 52. Zakona o elektroničkim komunikacijama, propisan je postupak analize tržišta te je prema odredbi stavka 1. tog članka Zakona u provedbi postupka analize mjerodavnih tržišta agencija ovlaštena i dužna obavljati sljedeće poslove: 1. utvrđivanje mjerodavnih tržišta podložnim prethodnoj (ex ante) regulaciji u skladu s člankom 53. tog Zakona; 2. određivati mjerodavna tržišta i procjenjivati postojanje jednog ili više operatora sa značajnom tržišnom snagom na tom tržištu, u svrhu ocjene djelotvornosti tržišnog natjecanja na mjerodavnom tržištu u skladu sa člankom 54. istog Zakona; 3. određivati regulatorne obveze operatorima sa značajnom tržišnom snagom ako tržišno natjecanje nije djelotvorno na analiziranom mjerodavnom tržištu, u skladu sa člankom 56. stavkom 2. tog Zakona i 4. ukidati sve regulatorne obveze operatorima sa značajnom tržišnom snagom ako je tržišno natjecanje djelotvorno na analiziranom mjerodavnom tržištu, u skladu sa člankom 56. stavkom 1. tog Zakona. Prema odredbi stavka 5. ovog članka Zakona operator može od agencije zatražiti provedbu navedenih postupaka iz stavka 1. ako učini vjerojatnim da su nastale promjene koje imaju značajan utjecaj na regulatorne obveze na mjerodavnom tržištu.

Iz podataka spisa, kao i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je cijena, čije snižavanje tužitelj u zahtjevu traži, određena odlukom tuženika klasa: UP/I-344-01/16-05/11, urbroj: 376-11-16-10 od 14. rujna 2016. s početkom primjene 1. siječnja 2017. (dalje: Odluka o cijenama od 14. rujna 2016.).

Nadalje, tuženik pobliže obrazlaže koje je pretpostavke potrebno ispuniti da bi u konkretnom slučaju došlo do primjene članka 52. stavka 5. ZEK-a, te da je s time u vezi tužitelj bio dužan učiniti vjerojatnim nastup novih okolnosti koje imaju značajan utjecaj na regulatorne obveze iz kojih proizlazi cijena čija izmjena se traži. Međutim, tuženik dodaje da tužitelj ne može više iznositi prigovore u svezi pravilnosti utvrđenja Odluke o cijenama od 14. rujna 2016., jer je takvu mogućnost imao u javnoj raspravi o prijedlogu odluke, odnosno navodi da je protiv te odluke tužitelj mogao pokrenuti upravni spor. Također tuženik obrazlaže razloge zbog kojih se navodi tužitelja ne mogu prihvatiti kao promjene koje imaju značajniji utjecaj na regulatorne obveze na mjerodavnom tržištu, jer su u Odluci o cijenama od 14. rujna 2016. definirane cijene za usluge veleprodajnog širokopojsnog pristupa te je jasno obrazložen i način na koji su definirane mjesečne naknade iz predmetne Odluke. Također je tuženik jasno obrazložio razloge zbog kojih navedeni način na koji su definirane cijene ocjenjuje pravilnim uz pravilnu primjenu pobliže navedenih troškovnih modela te posebno ističe da je Odluka o cijenama od 14. rujna 2016. pravomoćna.

Nadalje, tuženik obrazlaže da, premda je preispitivanje pravomoćnih odluka tuženika u skladu s odredbom članka 52. stavka 5. ZEK-a, moguće je pod određenim uvjetima, odnosno ukoliko Operator učini vjerojatnim da su od donošenja takve odluke nastupile promjene koje imaju značajan utjecaj na regulatorne obveze na mjerodavnom tržištu, što tužitelj nije učinio, a razlozi zbog kojih je propustio na taj način postupiti, odnosno zbog kojih tvrdi da to nije bio u mogućnosti nisu odlučni za ocjenu zakonitosti rješenja tuženika.

Nadalje, ocjena je ovog Suda da je tuženik pravilno postupio kada je zahtjev tužitelja razmatrao u smislu odredbe članka 52. stavka 5. ZEK-a, a također je pravilno i daljnje utvrđenje da nisu ispunjeni uvjeti koje propisuje ta zakonska odredba, pa je zahtjev tužitelja

tuženik osnovano odbio. S time u vezi neosnovan je i prigovor tužitelja u svezi formalnih nedostataka zahtjeva, jer je tuženik zahtjev odbio iz razloga jer nije bilo osnove za razmatranje takvog zahtjeva u smislu odredaba ZEK-a, pa je protivno navodu tužitelja zahtjev razmotrio u okviru svoje nadležnosti i u pravilno provedenom postupku te uz pravilnu primjenu ovdje mjerodavnog prava.

Dakle, osporeno rješenje je obrazloženo u smislu članka 98. stavka 5. ZUP-a, protivno navodu tužitelja koji niti drugim tužbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost rješenja tuženika. Stoga je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, valjalo odlučiti kao u izreci ove presude (točka I. izreke). Točka II. izreke presude se temelji na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 12. rujna 2018.

Predsjednica vijeća:

Sanja Štefan, v.r.

Za točnost otpisatka - ovlaštena službenik

